

the back

**Όμορφα
μοτοσυκλετιστικά
ταξίδια σε μέρη
εξωτικά και δίπλα
στην πόρτα μας**

**Πολύ καλοί δρόμοι στη σύγχρονη
Ρωσία**

Around The **Black** (Μέρος Α')

Προσπαθώ αρκετή ώρα τώρα να συνειδητοποιήσω και να συμβιβαστώ με την κατάσταση: Είναι νύχτα, βρέχει εκείνη την εκνευριστική βροχή που είχα να δω από τα φοιτητικά μου χρόνια στην Πάτρα, βρισκόμαστε κάπου στη Ρωσία σε μια πόλη που ούτε το όνομά της δεν ξέρουμε, προσπαθούμε να βρούμε ξενοδοχείο την τελευταία ώρα ανεπιτυχώς και μέσα σε όλα αυτά το Varadero αρνείται να πάρει μπροστά!

Η βόρεια Οσσετία είναι αρκετά διαφορετική από τη μαμά Ρωσία θυμίζοντας πολύ τα δικά μας χωριά

Συνεύρεση των δύο κόσμων: Οι Γάλλοι με πλήρη εξοπλισμό και εμείς... με τα βασικά!

Είναι –ευτυχώς– προφανές ότι με πρόδωσε η μπαταρία, αλλά είναι δυνατό να συμβαίνει αυτό τώρα; Αυτή την ώρα που το μόνο που επιθυμούσα ήταν να ξαπλώσω το κουρασμένο μου κορμί σε ένα κρεβάτι, αφού βέβαια γεμίσω το άδειο μου στομάχι; Ποιος θεός μας κατατρέχει και ποιος είναι τελικά αυτός ο κος Μέρφου που καθορίζει τις τύχες μας; Τέλος πάντων σκέφτομαι. Δε χάθηκε κι ο κόσμος... Έχουμε εξοπλισμό μαζί μας. Και γυρνάω στο Μιχάλη λήγοντάς του: "Φέρε τα καλώδια, μπας και βρούμε κάνα ξενοδοχείο ανοιχτό σήμερα!" "Ποια καλώδια," απαντάει αυτός με μια φυσικότητα που με ξενίζει! Βλέπετε το μόνο πράγμα που ανέλαβε να φέρει ο Μιχάλης (V-Strom 650) σε αυτήν την εκδρομή ήταν αυτά τα γαμημένα καλώδια... και τι εννοεί τώρα; Ότι ούτε αυτά δεν έφερε; Δε χρειάζεται άλλη συζήτηση – το βιλέπω στην έκφρασή του. Και χάνομαι πάλι στις σκέψεις μου. Ευτυχώς δεν είναι όλη τόσο τραγικά: α) όπως μας είχαν προετοιμάσει οι φίλοι μας οι Γάλλοι(!), οι Ρώσοι είναι εκπληκτικά φιλικόι με τους τουρίστες και ιδιαίτερα με τους μοτοσικλετιστές και β) όσο κακός και αν είναι ο Μιχάλης στην προετοιμασία, τόσο καλός είναι στο να βρίσκει λύσεις και να μη χάνει το κουράγιο του. Έτσι ξεκινούν με τον τρίτο της παρέας, τον Χρήστο (ναι αυτόν με το Tiger 955) να βρουν ξενοδοχείο με τη συνοδεία

**Απέραντα και επίπεδα λιβάδια στη Ρωσία
και η βροχή όλο και πλησιάζει**

δυο Ρώσων που είχαμε μόλις γνωρίσει. Και εγώ μένω μόνος στην άκρη μιας πλατείας με μια άλλη παρέα Ρώσων προσπαθώντας να συνεννοηθούμε με τη νοηματική και διάφορες σκόρπιες λέξεις από πλείστες ινδοευρωπαϊκές και όχι μόνο γλώσσες!

Ξαναφέρνω στη μνήμη μου την κατάσταση: έχουμε ξεκινήσει οι τρεις μας για τον γύρο της Μαύρης Θάλασσας, μια ιδέα που είχε πέσει ως αστείο περισσότερο αλλιά όσο περνούσε ο χρόνος τόσο και μας "τσιγκλιούσε" να το ψάξουμε περισσότερο. Το μόνο ουσιαστικό πρόβλημα φαινόταν να είναι το πέρασμα από Ρωσία προς Γεωργία που ήταν κλειστό χρόνια τώρα για τους τουρίστες. Όμως οι τελευταίες αναφορές πριν από κάποιους μήνες έλεγαν πως είχε πια ανοίξει και τότε... τι μας κρατούσε πλέον.

Και να 'μαστε σήμερα στο πρωινό ξύπνημα να μας βρίσκει σε ένα μικρό χωριό κοντά στην Ανάπα. Ο Αρμένης (στου οποίου το ξενοδοχείο κοιμηθήκαμε) μιλούσε καλά ελληνικά και μας έδωσε πολλές πληροφορίες. Υπάρχουν πολλά χωριά στην περιοχή με αρκετούς Έλληνες να κατοικούν εκεί και αυτή την εποχή, ετοιμάζονται όλοι για

Αυτά τα "άγια" καλώδια θα μας συντροφεύσουν από δω και πέρα σε όλο μας το ταξίδι!

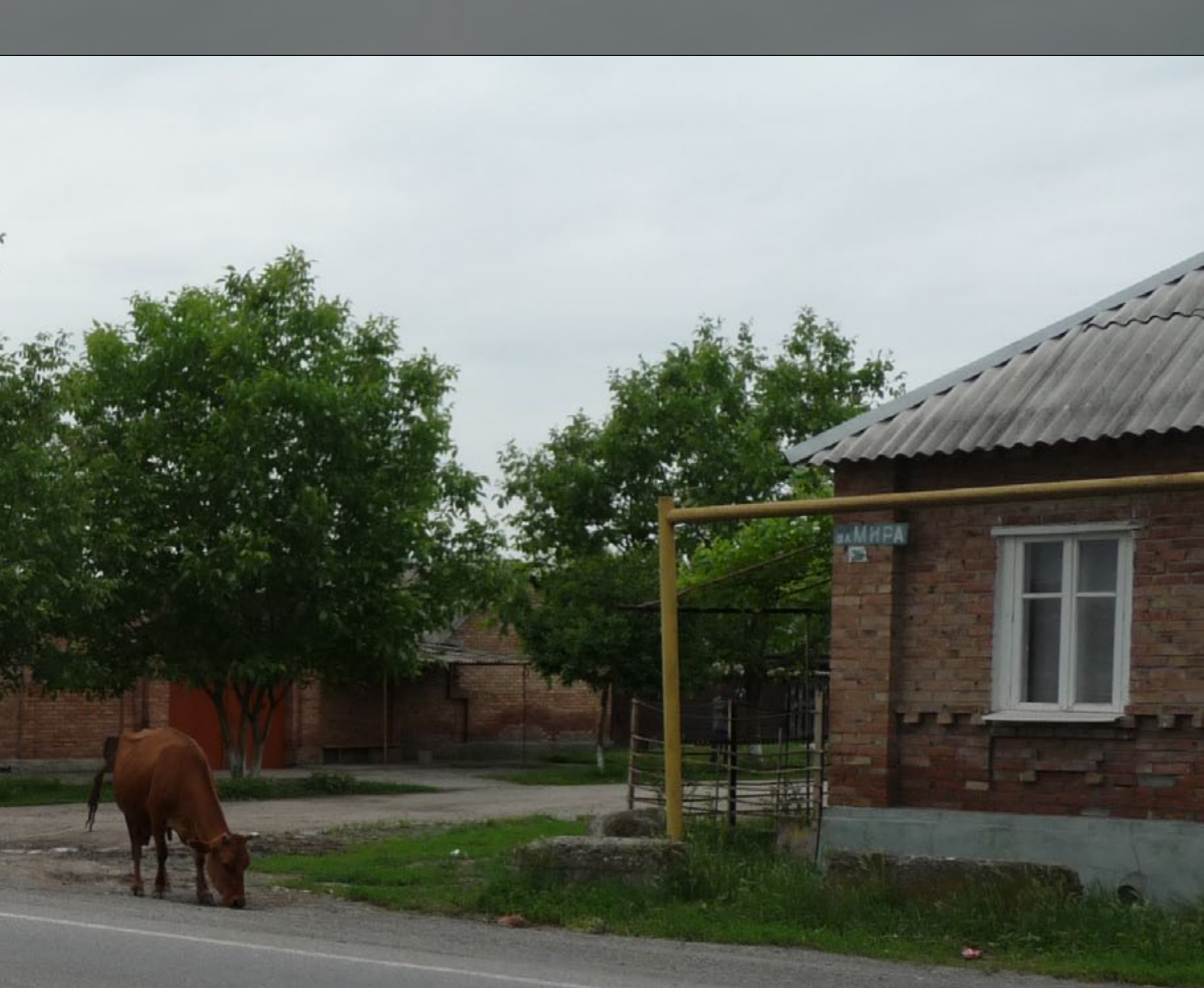
Οι άνθρωποι μπροστά στα σπίτια και οι αγελάδες να βόσκουν αμέριμνα στην άκρη του δρόμου

την καλοκαιρινή περίοδο, μιας και εξυπηρετούν χιλιάδες Ρώσους τουρίστες!

Το πρωί λοιπόν αφού φάγαμε πρωινό συναντηθήκαμε με τους δύο φίλους Γάλλους που έκαναν την ίδια διαδρομή ανάποδα από τη φορά του ρολογιού. Αυτοί μας φόβισαν λίγο για τη Ρωσία μιας και μας ανέφεραν ότι σε έναν έλεγχο που τους έκαναν στο δρόμο Ρώσοι αστυνομικοί, αναγκάστηκαν να δώσουν από €100 ο καθένας (!) για να φύγουν χωρίς περαιτέρω ταλαιπωρία.

Επίσης μας ανέφεραν μια περιοχή, το περίφημο Kabardin-Balkaria όπου δε θα 'πρεπε με κανένα τρόπο να περάσουμε νύχτα γιατί τότε συμβαίνουν τρομερά πράγματα! Ρωτήσαμε τον Αρμένι για το μέρος αυτό και χωρίς να ιδρώσει το αυτί του μας είπε να μην ανησυχούμε: είναι μια ημιαυτόνομη περιοχή που ζούνε "Καμπαρντίνοι" και δεν αφήνουν τους Ρώσους σε κληρό κληρά αλλήλα "εσείς είσατε τουρίστες... δε σας πειράζει κανείς"! Με αυτά στο μυαλό η μέρα ξεκίνησε όμορφα και ορεξάτα και, το κυριότερο, με καλό καιρό.

Οι δρόμοι στη Ρωσία είναι εκπληκτικοί (οι βασικές τουλάχιστον αρτηρίες), τα Lada πανταχού παρόντα και σε

Πίσω από τις σκαλωσιές διακρίνονται τα αρχαιοελληνικά τεχνοτροπίας αγάλματα που στολίζουν τις προσόψεις των ξενοδοχείων

Η μηχανή φορτωμένη. Εκτός από το θέμα με τη μπαταρία δε μας απασχόλησε καθόλου σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού

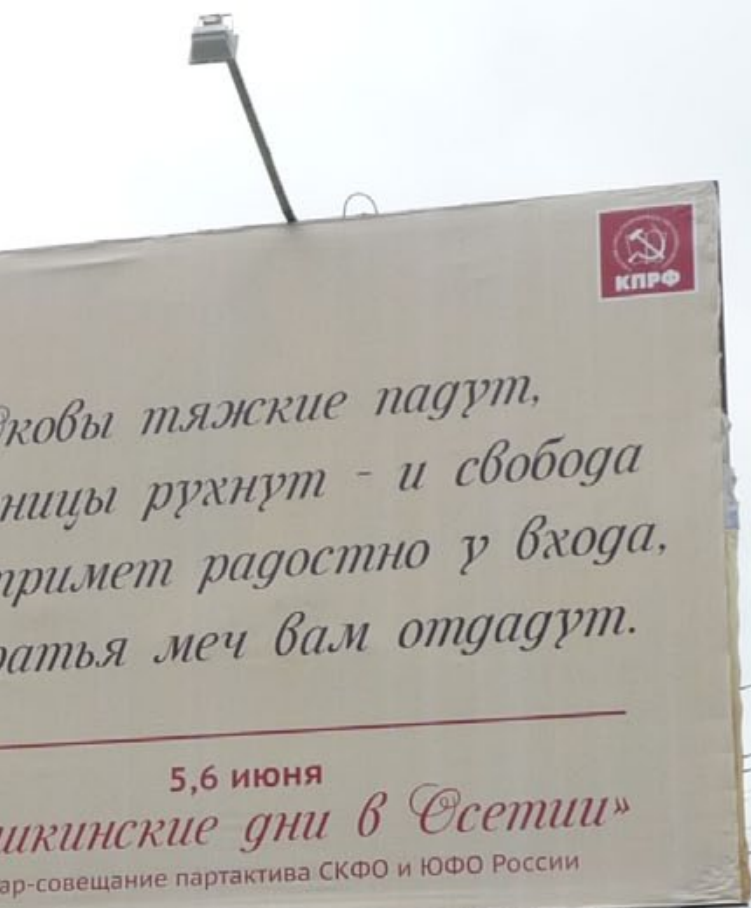
τακτά διαστήματα υπάρχουν σημεία ελέγχου (checking points) όπου αναγκαστικά όλοι μειώνουν ταχύτητα και οι εντεταλημένοι γαλιονάδες του κράτους "κόβουν" φάτσες και σταματούν για έλεγχο. Κάποια στιγμή μας σταματούν και μας και τότε το μυαλό μου πήγε κατευθείαν στο κακό... Ο μουστακαλής τροχαίος με περιεργάζεται καλά-καλά, φέρνει βόλτα γύρω από τη μηχανή, βλέπει το GR και αρχίζουν να γελάνε και τα μουστάκια του. "Germany," αναφωνεί(!). Εγώ καταλαβαίνω τη σκέψη του και κρατιέμαι για να μη γελάσω... "Niet Germany! Greece," του απαντάω! Και συνεχίζω ακάθεκτος "Greece, economic problems." Το χαμόγελο παγώνει ξαφνικά. "Da, Da," ήξει μέσα από τα δόντια του και μου κάνει σήμα: "Go!" Βάζω πρώτη και φεύγω γελώντας μέσα από το κράνος, θυμούμενος το πάθημα των Γάλλων. Από πίσω ακολουθούν Μιχάλης και Χρήστος με τις ίδιες σκέψεις. Αργότερα μέσα στην μέρα ο καιρός θα αρχίσει να χαλάει και μετά από τους απαραίτητους ανεφοδιασμούς, η απεραντοσύνη του τοπίου και οι τεράστιες καλλιεργημένες εκτάσεις αρχίζουν να μας κουράζουν.

Πιάνει το σκοτάδι και οδηγούμε ακόμα αλλή η βροχή που γίνεται πιο έντονη δυσκολεύει την οδήγηση και έτσι χωρίς πολλή σκέψη αποφασίζουμε να καταλύσουμε στην πρώτη μεγάλη πόλη που θα βρούμε.

Γιγαντοαφίσα στο Βλαδικαβκάζ που κάτι θυμίζει...

Κάθε βράδυ ο Μιχάλης ασφάλιζε καλά τις μηχανές για να τις βρούμε το άηλο πρωί (όπως μονοθούσε)

Και έτσι φτάσαμε εδώ. Εγώ μόνος στην άκρη της πλατείας να περιμένω τους άλλους και αυτοί να μην έρχονται! Τι διάολο... Έχει πάει κοντά μεσάνυχτα όταν επιτέλους εμφανίζονται, καβάλλα και οι δύο πάνω στο Tiger με τον Μιχάλη να κουβαλάει τη μπαταρία από το V-Strom (για να τη βάλλουμε στο Varadero και να το πάμε στο ξενοδοχείο). "Άσε τις κουβέντες μου ήξει," μόλις σταματάνε, "να βρούμε κάτι να φάμε και τα ήξεμε μετά." Εδώ είμαστε τυχεροί: στο κέντρο της πλατείας λειτουργεί ένα μπαράκι και δίπλα μια ψιστοριά ημιυπαίθρια. Ίσα-ίσα προλαβαίνουμε να παραγγείλουμε και καταλήγουμε να τρώμε από τις πιο νόστιμες μπριζόλες της ζωής μας. Μου εξηγούν πόσο δυσκολεύτηκαν να βρούν ξενοδοχείο γιατί δε δέχονται όλα τα ξενοδοχεία τουρίστες που δεν έχουν ήδη κλείσει από πριν (!) και πόσο τους βοήθησαν οι δυο Ρώσοι που πήγαν μαζί τους. Ο Μιχάλης παραγγέλλει μια ακόμα "από τα ίδια" και στέλνει εμένα να συνηνοθηθώ για να πληρώσουμε με ευρώ. Χαλάλι! Πάμε τώρα για ύπνο και το πρωί βλέπουμε.

Το ξενοδοχείο που μας φιλοξένησε στο Nevinnomysk

Ανταλλάσσουμε εμπειρίες με τους Γάλλους

Τελικά το ξενοδοχείο αποδεικνύεται σούπερ όπως και η τιμή του!

Το επόμενο πρωί η μέρα ξημερώνει ηλιόλουστη. Παιδευόμαστε αρκετά αλλήλ τελικά βρίσκουμε μπαταρία. Δεν μας τη φορτίζουν όμως και δε θα αντέξει πολύ – είμαστε ευτυχώς αρκετά προνοητικοί για να πάρουμε και καλώδια. Έτσι για τις επόμενες μέρες του ταξιδιού, πότε με τη μπαταρία, πότε με τα καλώδια, θα τα καταφέρουμε!

Με το ψάξιμο για μπαταρία καθυστερούμε αρκετά να ξεκινήσουμε και έτσι πρέπει στη συνέχεια να βγάλουμε πολλά χιλιόμετρα. Ο στόχος είναι να μπούμε σήμερα Γεωργία. Ξεκινάμε λοιπόν για Kazbegi, το μέρος που άνοιξε ως πέρασμα πρόσφατα για τη Γεωργία. Στον δρόμο έχει αρκετή κίνηση αλλήλ και πολλούς αστυνομικούς. Περνάμε από το περίφημο Καμπαρτίνο χωρίς παρατάργουδα. Ευτυχώς τα χιλιόμετρα φεύγουν μάλλον άνετα. Μπαίνουμε Βόρεια Οσσετία και προχωράμε προς Βλαδικαβκάζ.

Σταματήσαμε να φωτογραφήσουμε την εκκλησία αλλά και για να ξεπιαστούμε

Το τοπίο εμφανώς αλλιάζει σε σχέση με την Ρωσία που είδαμε μέχρι τώρα. Οι δρόμοι στενεύουν, αγελάδες τριγυρνούν ελεύθερα (σε σημείο που χρειάζεται προσοχή) αλλά από την άλλη η διαδρομή αρχίζει να αποκτά ενδιαφέρον μιας και ανεβαίνουμε στα βουνά!

Κάποια στιγμή φτάνουμε στο Βλαδικαβκάζ, μια βιομηχανική μεγαλούπολη στον βόρειο Καύκασο. Δεν έχουμε χρόνο να την περιηγηθούμε και κατευθυνόμαστε ρωτώντας για Tbilisi (Τιφλίδα). Έχει αρχίσει και πέφτει ο ήλιος και εγώ πλέον ανησυχώ μιας και πάλι είμαστε πίσω σε σχέση με το πρόγραμμά μας.

[Συνεχίζεται]